

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ, УСМІХНЕНИЙ,

*у якому немає чого боятися,
крім висоти і стоматолога*

Стефа — сміхотунчик.

Точнісінько як тато.

І мама, і сестричка, і навіть бабуса теж сміхотунчики.

Але Стефа — татійка.

Ось Ірця в садочку — вона мамійка. Коли її мами довго немає, вона плаче. І в лясельній групі плакала, і в молодшій, і в середній. Навіть у старшій іноді плаче, коли не заграється з Сіяром. Це тому, що вона мамійка.

А Стефа — татійка. Стефа сміється.

І сестричка Ліза — татійка, хоча вона цього й не показує. Це тому, що вона вже велика — їй аж десять років. Саме стільки, скільки пальчиків на руках. Цікаво: коли їй років буде більше, ніж десять, як вона це показуватиме?!

Але мама — найбільша татійка. Бо вона он яка велика, а теж хоче спати з татою. Себто, треба казати «з

татом» — бо Стефа вже аж у старшій групі, ще кілька місяців — і до школи піде, а дітки, яким скоро до школи йти, мають говорити правильно. Ось коли Стефа була у лясельній, себто й-асельній (і як же воно іноді важко — правильно говорити), тоді вона казала «з татою». А тепер — «із татом». Хіба коли забувається...

Отож Стефа теж хоче спати з татом. І з мамою хоче. Тому найчастіше вона біжить у їхнє ліжечко й лягає посередині. Одну ніжку на тата покладе, другу — на маму. Тато справа казочку розказує, мама зліва пісеньку співає. Так і заснути недовго...

Узагалі, Стефа і татійка, і мамійка, і сестрійка, і навіть бабусійка іноді — коли бабуса приїжджає. Але родимка під лівою пахвою є тільки у тата й у Стефи. І авторитет тільки в тата й у Стефи є. Ось лише в тата великий авторитет, а у Стефи — маленький авторитетик. Коли Стефа була маленькою, вона каталася на татовому авторитеті — животику, себто — й так засинала. Тепер теж катається, бавлячись. Лише обережно, щоб не буцнути тата нізею в болюче місце. Він тоді сердиться — і це так кумедно!

А все тому, що тато — хлопчик, а Стефа — дівчинка. Адже тільки у хлопчиків болюче місце там, де закінчується авторитет. А в маленьких дівчаток болючого місця взагалі немає, лише у великих. Це коли їм більше ніж десять років, і вони вже не можуть це показати на пальчиках.

У мами авторитета — того, котрий животик, — немає. Тому що мама худне. Весь тиждень. Доки не прийдуть

вихідні. Стефа любить вихідні — тоді вона не йде в садочок і може вдосталь погратися з татом і з мамою. А ще тато готує у вихідні смакоту. Мама ту смакоту їсть, і тому весь тиждень худне. А Стефа не худне — Стефа весь тиждень їсть смакоту, яку готує мама. І тато весь тиждень їсть смакоту, яку готує мама. Тому в тата й авторитет, а у Стефи — авторитетик.

Ще у Стефи є Чакалка. Точніше, не зовсім у Стефи — Чакалка є взагалі. І Стефа її боїться.

Узагалі, Стефа нічого не боїться — лише висоти і стоматолога. Бо саме цього — висоти і стоматолога — боїться тато. Він сам так сказав! Але Чакалку Стефа теж боїться. Бо Чакалка — страшна. Яка саме — Стефа не знає. Вона ніколи не бачила Чакалки. Але знає, що Чакалка страшна. Особливо та, що з двома або й із трьома хвостами. А якщо вона ще й ходить із чакалятами — то взагалі... Тоді Стефа ховається під ковдерку, міцно-міцно пригортається до тата або мами, а краще одразу до обох, — і засинає...

РОЗДІЛ ДРУГИЙ, ВЕРЕДЛИВИЙ,

*у якому доводиться вчити вірша
не про зайчика*

...Але так бувало не завжди.

Одного разу Стефа розсердилася.

У неї тоді був, як іноді каже тато, невдалий день. Точніше, невдалий вечір.

Усе почалося з того, що мама, забираючи Стефу із садочка, не повела її, як завжди, на майданчик. Мамі не було коли — вона перевіряла модулі. Це такі папірці, на яких написано багато-багато слів, але дуже мало розумних. Так каже мама, а вона знає все. Адже мама працює вчителькою вчителів. Це старші дітки, які вчать на те, щоб учити діток маленьких. І мама їм задає писати модулі, а вони пишуть дулі. Так каже тато, і Стефа сміється. Але мама не сміється — мама весь вечір викреслює з тих папірців нерозумні слова, і гратися з нею не можна.

Утім, це був лише початок. Бо потім тато прийшов з роботи голодний як пес і злий, як пантера. І доки він

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ, ТАЄМНИЧИЙ,

у якому хтось буцається

...І тоді прийшла Чакалка.

Тихесенько.

Крадькома.

Серед ночі.

Через балконні двері — тато, коли надворі тепло, їх завжди залишає відчиненими. Не для Чакалки — для свіжого повітря. Але Чакалка цим скористалася.

Навшпиньках — нечутно, мов повітря — пройшла вона повз татове й мамине ліжко, прошмигнула в дитячу й легесенько, мов пір'їнку, перенесла Стефу до свого мішка. Ніхто нічого не чув, і Стефа навіть не прокинулася.

Розплющила очі аж тоді, коли вони були вже в кушах поза домом, і Чакалка взялася перекладати Стефу з меншого мішка у великий, де вже були інші дітки, котрих Чакалці вдалося цієї ночі вполювати.

Дівчачий голос протяжно й жалібно плакав.

Хлопчачий щось сердито вигукував не по-нашому й буцався.

Стефа буцнула нізею у відповідь і спросоння забурмотіла:

— І не хочу слухатися! І не буду вас слухати! Не буду! Не буду!

— Ось тому я вас і забрала, що ви не хотіли нікого слухати. Тепер мусите слухати мене. І не треба буцатися, бо зв'яжу!

Голос у Чакалки був учительський, скрипучий і неприємний — точнісінько як у чужої виховательки, котра якось заміняла улюблену Катерину Іванівну і дуже не полюбилася Стефі — аж так, що доки Катерина Іванівна хворіла, Стефа навіть не хотіла ходити в садочок.

Утім, далі Чакалка спробувала говорити трішечки лагідніше, наскільки надавався до того її деренчливий голос:

— І не треба мене боятися, дівчинко, — це вона до тієї дитини, що постійно хникала. — Я вам не яка-небудь костромська Баба Яга, а справжня дипломована Чакалка. Між іншим, кандидат педагогічних наук. І я буду вас перевиховувати.

— А кричати й плакати, — глухо додала по хвилі, зав'язуючи мішок, — можете скільки завгодно. Все одно вас ніхто не почує. Бо мішок у мене звуконепроникний.

Стефа, як це не дивно, зовсім не боялася. Не геть-таки зовсім, звісно, — але майже не боялася.